

fru Lone Dybkjær bare er enig i? Det er jo det, der er Lissabonstrategien i dag.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Hvis ikke man er enig med hr. Rune Lund, er man som udgangspunkt asocial, ikke? Altså, det er jeg helt med på, og derfor er diskussionen så-dan lidt fjollet.

Jeg har ikke noget imod, at der kommer nogle udefra og giver os nogle råd om, hvad de synes vi skal gøre. Nogle kan vi tage imod, andre kan vi ikke tage imod. Det afhænger fuldstændig af, hvad vi synes er det rigtige for Danmarks vedkommende.

Om forskning står der altså, at der skal være mere offentligt styret forskning, men der står jo ikke, at der skal være flere offentlige forskningsmidler. Når det drejer sig om højere pensioner som alternativ til flere private pensionsopsparinger, må jeg bare sige, at jeg er helt uenig. Jeg er tilhænger af vores arbejdsmarkedspensions-system. Det bliver jeg nødt til at sige, og jeg synes ikke, sådan en linje med højere pensioner som alternativ overhovedet siger noget særlig konkret om det.

Så synes jeg også, det er interessant, at man alligevel til sidst siger, at man vil fremskaffe det nødvendige økonomiske grundlag for opfyldelsen af ovennævnte krav; så er man da helt ude at sejle. Hvad er det for et grundlag, og hvor skal man skaffe det fra?

Kl. 15.40

Nej, der er mange grunde til, at vi ikke kan stemme for Enhedslistens forslag, og jeg synes i øvrigt, det er en stor fordel for os, som er blevet beskyldt for at ligne Enhedslisten meget af et nys etableret – måske etableret – parti her i Danmark, at man har så vanvittige forslag som det her.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg siger tak til ordføreren og beder fru Anne Grete Holmsgaard som ordfører komme på talerstolen.

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jeg vil godt starte med at sige, at vi ikke kan støtte Enhedslistens forslag til vedtagelse, og det er der grundlæggende to årsager til.

For det første at vi ikke har det negative syn på Lissabonstrategien, Lissabonprocessen, som der ligger i det, der er formuleret i vedtagelsen,

og også i det, hr. Rune Lund har sagt heroppefra.

Og hvorfor har vi så ikke det? Det har vi ikke, fordi vi egentlig mener, at det faktisk var en smukt tænkt strategi for Europa, et forsøg på at se fremad og se på, hvilken retning vi vil have at Europa skal udvikle sig i i de næste 10 år. Den blev formuleret i slutningen af 1990'erne som en strategi for Europa til i det næste årti at blive, som det hed, den mest konkurrencedygtige og dynamiske videnbaserede økonomi i verden, der er i stand til bæredygtig økonomisk vækst med flere og bedre job og større social sammenhængskraft – selv om det sidste ord altså er blevet så forfærdende, efter at regeringen har taget det til sig som en af sine sådan yndlingsfraser, men det er jo altså begrebet social cohesion, som står i selve teksten.

Det var da faktisk smukt tænkt, at man ville udvikle sig stærkere i forbindelse med den sociale dimension, jobmæssigt og videnskabeligt. Det er ikke gået på denne måde, og her er jeg så ved den anden årsag til, at vi ikke kan støtte forslaget til vedtagelse, og det er, at Enhedslisten fremstiller Lissabonstrategien, eller Lissabonprocessen, som en stærk, centralstyret proces, og det er der jo ikke tale om.

Hr. Rune Lund har selv stået heroppe og talt om, at det er den åbne koordinationsmetode. Den siger måske ikke mange mennesker ret meget, men det er dér, hvor man sætter sig sammen, og så snakker man sammen om, hvilke erfaringer man har, og hvor man gerne vil hen, og så prøver man at koordinere det og se, om man kan blive enig om noget, uden at det egentlig er forpligtende.

Men det er faktisk ikke nogen særlig stærk proces. Man kan vurdere den her proces i forhold til det, der hedder midtvejsevalueringen, altså den evaluering, der blev foretaget af processen i 2005, og der kunne man på det tidspunkt konstatere, at der ikke var sket ret meget, og også, at Lissabonstrategien løb ind i en krise. Den løb bl.a. ind i en krise, fordi kommissionsformand Barroso havde en meget uheldig start med den her Lissabonproces, hvor han udelukkende gjorde den til et spørgsmål om økonomisk konkurrencedygtighed, mens han fuldstændig cuttede den sociale dimension og den miljømæssige bæredygtighedsdimension af.

Det sagde han jo meget klart i en tale, der er, jeg vil nærmest sige berygtet, hvor han talte om, at hvis man har tre børn og det ene barn er sygt – og det var så den økonomiske vækst – så tager